

CHƯƠNG BA

THẦN CHẾT XE DUYÊN

Trong gian phòng trọ của khách điếm thuộc vùng cao nguyên hẻo lánh huyện Thường Xuân có một người nằm trên giường gần như bất động. Một người ngồi trên ghế bên cạnh giường cũng gần như bất động.

Họ trong tình trạng như thế đã ba hôm.

Chàng thanh niên ngoại trừ những lúc phải ra ngoài để nhờ tiểu nhị của quán trọ đi hốt thuốc, thì ngồi mãi một chỗ canh chừng nạn nhân là một cô gái mang thương tích trầm trọng.

Trong phòng thỉnh thoảng có tiếng rên nho nhỏ của cô gái và tiếng thở dài của người ngồi bên cạnh, không ai còn nghe gì nữa giữa khung cảnh tịch mịch của một vùng hoang vắng.

Chàng thanh niên không ai khác hơn là Trường Giang.

Từ lúc anh giao trách nhiệm mang nàng mỹ nữ Huỳnh Như rời cung vi, chàng lên yên ngựa sải như bay bất kể phương hướng, một lúc đã lìa xa thị trấn Thanh Hóa.

Sợ binh Hồ rượt theo, chàng cho ngựa chạy về miệt rừng núi. Cũng may chàng tìm được một khách điếm nhỏ ven rừng làm chỗ tạm trú, vừa để chàng có thể chữa trị vết thương cho cô gái.

Vết đao cắm vào ngực nàng tuy không trúng tim, cũng không sâu, song máu đổ khá nhiều. Mấy hôm rồi nàng nằm thêm thiếp trên giường chưa hồi tỉnh.

Ngày đêm TrườngGiang ngồi bất động một chỗ, khắc khoải lo âu cho số phận một trang quốc sắc thiên hương đang lần dò trước cửa thần chết...

Nghĩ đến hành động can đảm liều lĩnh của nàng nơi cung vi, chàng đem lòng kính phục quý mến. Rồi tình yêu đến lúc nào chàng không hay? Chỉ biết rằng mỗi tiếng rên khẽ của nàng, trái tim chàng đau nhói lên.

Bấy giờ vào khoảng ban mai, nắng bên ngoài hắt vào phòng chút ánh sáng mong manh, đủ cho TrườngGiang nhìn rõ gương mặt ngọc tái xanh, đôi mắt nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt.

Chàng xúc động ứa nước mắt, nắm tay nàng gọi khẽ:

— HuỳnhNhu cô nương! HuỳnhNhu cô nương!

Chàng gọi mãi một cái tên mà giờ đây đối với chàng vô cùng thân thiết. Nhưng cô gái vẫn im lìm bất động, để lại trong lòng chàng nỗi đau đớn héo hơn.

Mãi đến trưa bỗng nhiên HuỳnhNhu tựa mình mở mắt ra... Đôi mắt thiếu tinh anh, nhưng vẫn làm cho người đối diện dạt dào cảm xúc. Chàng cúi mặt gần nàng, nhẹ hỏi:

— Cô nương cảm thấy đỡ chưa? Ba hôm rồi cô trong tình trạng hôn mê khiến tôi lo lắng!

Nàng nhìn chàng chăm chăm... một lúc cất giọng yếu ớt:

— Nơi đây là đâu? Người là ai?

TrườngGiang dịu dàng đáp:

— Nơi đây thuộc phụ cận ThanhHóa. Tôi là người đưa cô nương khỏi hoàng cung.

— Vậy ra người là ân nhân của em? Người đã cứu em khỏi bàn tay sanh sát của quân Hồ? Ân của người đối với em ví bằng trời bằng bể...

Giọng nàng nhẹ như hơi gió, mong manh như sương ! TrườngGiang xót xa nói:

— Cô nương đừng nghĩ đến điều ân nghĩa. Cô nương bình phục là tôi sung sướng vui mừng hơn hết.

HuỳnhNhu nhếch môi cố nở nụ cười cảm ơn, song đôi môi không đủ sức làm nên nụ cười. Nàng chỉ biết đưa mắt nhìn chàng bằng cái nhìn như nói muôn lời cảm tạ.

TrườngGiang rúng động trước ánh mắt của nàng, ngất ngây một lúc, vụt đứng lên nói:

— Tôi ra ngoài nhờ tiểu nhị hâm lại siêu thuốc, tôi sẽ trở lại ngay.

Chàng quày quả bước đi... chốc sau trở vào với chén thuốc. HuỳnhNhu thấy chàng vào, chống tay lên giường có ý muốn ngồi dậy. TrườngGiang hét hoảng kêu lên:

— Ấy! Cô nương chưa thể ngồi! Cô nương hãy nằm xuống. Tôi sẽ giúp cô nương uống thuốc.

Chàng nói vừa đưa chén thuốc kề tận miệng nàng, nhỏ nhẹ bảo:

— Cô nương hãy uống chén thuốc này. Thuốc hơi đắng một chút, nhưng có công hiệu tăng cường máu huyết. Cô nương bị mất máu khá nhiều, cần phải tạm bỏ một thời gian.

HuỳnhNhu uống xong chén thuốc ngủ ngay một giấc đến nửa đêm tỉnh dậy. Trông qua ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn dầu trong phòng thấy vị ân nhân vẫn còn ngồi canh chừng mình, nàng cảm động nói giọng nghẹn ngào:

— Ân nhân đã vì em mà khổ cực trăm chiều. HuỳnhNhu này mang ân sâu biết dịp nào đền đáp?

Nghe nàng cứ mãi nghĩ việc trả ân, chàng mỉm cười nhỏ nhẹ bảo:

— Chính tôi phải mang ơn nàng, tổ quốc phải ghi công ơn nàng.

HuỳnhNhu thở dài, rung rung nước mắt nói:

— Em bắt tài không giết được tên gian hùng, đâu xứng đáng để được người nhắc tới?

TrườngGiang an ủi:

— Chẳng qua vận nước còn suy! Chứ như gia huynh tôi hôm ấy cũng muốn xông vào giết lão Hồ, nhưng tôi đã kịp thời ngăn cản vì thấy chưa đến lúc để ra tay. Bất ngờ cô nương xuất hiện...

Chàng thành thật tỏ gốc gác mình cho nàng biết và nói rõ lý do vì sao anh em chàng có mặt nơi hoàng cung buổi đó.

Hai hôm sau vết thương nơi ngực HuỳnhNhu đã bớt. Nàng ngồi dậy được và ăn uống chút ít, sinh lực đã bắt đầu phục hồi. TrườngGiang vui mừng khôn xiết.

Tối đêm đó sau khi cho nàng uống xong chén thuốc, thấy nàng có vẻ tỉnh táo, chàng ngồi lại gọi chuyện:

— Vì sao nàng bị sa vào cung?

— Chính em tự nạp mình... Thật ra cũng do mưu kế của cha già.

Nghe nàng nói, TrườngGiang châu mày như không hiểu nàng muốn nói gì? Không để chàng thắc mắc lâu, nàng vội vàng kể rõ ngọn ngành:

— Cha em họ Trần tên VânThái, vốn là một đồ nho. Cha có một ngôi trường nhỏ và một ngôi nhà nhỏ cạnh Tây Hồ. Em mồ côi mẹ từ thuở bé. Quanh năm suốt tháng em nuôi tầm dẹt lượ, cùng phụ thân sống cảnh thanh bần, vui với nghề đạm bạc. Đêm đêm cha giảng sách võ thánh hiền, răn

dạy em làm dân phải biết thương nước nhớ nòi. Ngày ngày cha khuyên nhủ học trò một tắc dạ trung thành vì nước.

Từ khi nhà Hồ nắm quyền cai trị, dân tình đói khổ. Người làm ruộng không có gạo ăn, kẻ trồng sắn trồng khoai không còn chi để đỡ dạ. Thú nuôi trong chuồng không được quyền làm thịt. Bao nhiêu sinh lợi làm ra phải nộp vào kho nhà nước. Chỉ cái bọn quan quyền ngồi trên hưởng lợi!

Cha em xót xa trước tình cảnh đó nên khuyên nhủ học trò vùng lên dành quyền sống, vùng lên chống lại triều đình thối tha hiện hữu.

Thế rồi một hôm cha đang cùng với đám thư sinh ngâm nga kinh kệ... Chợt có một toán quân binh hùng hổ xông vào trường học bắt cha và lũ học trò dẫn đi. Chúng bảo rằng các cụ đồ nho là mầm mống gây loạn chống đối triều đình, cần phải thanh trừng.

Em chạy theo cha khóc lóc thảm thiết. Cha ôm em nghẹn ngào bảo rằng:

— *Con ơi, thù cha, hận nước con khá chớ quên! Hãy dùng cái nhan sắc khuynh thành mà hủy diệt lũ chúng nó. Ta có chết cũng ngâm cười nơi chín suối và hãnh diện vì con đã làm rạng rỡ một bậc anh thư.*

Em sụt sùi hứa hẹn với cha rằng:

— *Con xin vâng lời cha dạy, quyết hy sinh kiếp má hồng để trả thù cho cha và trả hận cho quốc gia. Xin cha hãy chỉ dạy con phải làm thế nào?*

Cha rí nhỏ vào tai em:

— *Với nhan sắc đó con hiến vào cung không khó. Từ đó hễ gặp dịp thì ra tay giết ngay tên Hồ già. Hai anh em Hồ Nguyên Trừng, Hồ Hán Thương và đám tay sai chóp bu của chúng lúc ấy như rắn không đầu, sẽ gãy đuôi chết sạch!*

Chừng ấy giang san sẽ tìm được một minh quân xứng đáng để an dân trị quốc.

Lời nói ấy là lời trăng trối cuối cùng của phụ thân! Sau đó họ chém đầu cha em cùng với đám học trò tử tội khác. Em còn lại một thân bơ vơ, với trách nhiệm nặng nề về lời đã hứa với cha.

Để thực hiện ước muốn cuối cùng của phụ thân, nhà cửa và tài vật của cha em, em đem bán hết. Sau khi gom được ít tiền em sắm vài chiếc áo đẹp và thuê kiệu đưa em đến ra mắt huyện quan.

Vừa thấy em, quan huyện trở mắt sừng sờ hỏi:

— *Giai nhân từ phương nào tới? Kẻ này vô tình không lưu ý xuất xứ của giai nhân, thật là có lỗi!*

Em giả bộ e thẹn đáp:

— *Thiếp sinh sống ở vùng này, song ít khi có dịp ra khỏi nhà nên đại quan không rõ. Nay tiện thiếp bạo gan đến đây để kính nhờ đại quan giúp cho một việc...*

Lão ta có lẽ quá ngu tuần, sau khi nghe em nói mấy lời đôi mắt chớp chớp, buông giọng cười hết sức nham nhở:

— *Có điều chi giai nhân cứ nói. Kẻ này nguyện hết lòng vì... giai nhân mà!*

Vừa nói lão vừa nhìn em với đôi mắt tình tứ dâm dăng. Em uất lắm song cố dần lòng nói:

— *Tiện thiếp tuy vào hàng dân giả, nhưng được cha mẹ nuôi chầu, cho ở không ăn học, nên cũng lâu thông kinh sử, lại biết múa hát, ngâm vịnh thi phú... Nghĩ mình không đến đời xấu xí, không muốn dung nhan giấu kín sau lũy tre làng nên... Thiếp ước mong đại quan tiến cử vào cung... Nếu may mắn được sự chiếu cố của đáng chí tôn, tâm thân của tiện*

thiếp hưởng được vinh hoa phú quý, chùng ấy quyết không quên ân tiến cử.

Tên huyện lắng nghe em nói, mắt sáng rực, run giọng bảo:

— *Phải đó! Nhan sắc của cô nương nhất định phải sống nơi lầu son gác tía. Trời ơi! Bấy lâu quả nhân có tai có mắt mà không khác gì kẻ điếc kẻ mù, khiến cho cô nương chậm đường tiến thân, thật sơ sót và có lỗi quá!*

Lão bỗng đổi thái độ từ nham nhở trở nên cung kính với em và cho em vào tạm trú nơi hậu dinh. Ít hôm sau đích thân lão hộ tống kiệu xe đưa em về ThanhHóa.

Trước khi chia tay với em ở hoàng cung, lão sợ em quên ơn lão nên căn dặn mãi:

-Khi cô nương được lòng sủng ái của Vua, nhớ xin thăng quan tiến chức cho tôi nhé».

Em phải thề thốt đủ lời cho lão yên tâm.

TrườngGiang nghe nàng nói chuyện quá lâu, sợ nàng hao hơi tổn sức, nên dịu dàng bảo:

— Cô nương nên nghỉ một lúc.

Nàng ngồi tựa lưng nơi thành giường, nhìn chàng thân thiết nói:

— Em đã đỡ nhiều. Cảm tạ ân nhân đã quá lo.

Rồi nàng tiếp tục kể:

— Theo kế hoạch của cha, em phải thanh toán lão Hồ già trước. Nên vừa vào cung em hối lộ quan thái giám cho em được hầu hạ Thượng-hoàng.

Già Hồ từ khi gặp mặt em thì si mê lắm, ngày đêm thích được nghe em múa hát quên cả việc triều chính. Em biết thế càng làm cao, nay giả vờ đau, mai giả vờ mệt... khiến lão khốn đốn không ít.

Hôm ấy là ngày phụ thân chết đúng trăm ngày. Em thương nhớ cha khóc suốt đêm và thề hôm sau sẽ ra tay giết kẻ thù để tế linh hồn cha.

Nào ngờ vì trọn đêm thao thức, cả ngày suy tính, tinh thần mệt mỏi, đầu óc choáng váng... Lúc vung tay đao chẳng bay trúng đích, hại người cung nữ phải chết oan... Lỗi tại em... Em thật...

Nàng nói đến đó hai tay ôm mặt khóc. TrườngGiang không biết an ủi ra sao, lặng im nhìn nàng khóc, sắc mặt vô cùng thảm não.

Một lúc, chàng đứng lên đi tới chiếc bàn con rót nước và lấy thuốc đem đến trao cho nàng, vỗ về:

— Việc đã lỡ rồi, nàng đừng buồn trách nàng nữa! Người cung nữ bị chết là một tai nạn vô tình. Còn nàng chưa giết được gian tặc là do vận nước. Đời nàng còn dài, còn có dịp phụng sự cho quê hương. Điều quan trọng là cô nương sớm bình phục sức khỏe.

Chàng nhỏ nhẹ nói thêm:

— Cô hãy uống thêm lần thuốc này nữa. Chính nhờ những chén linh dược này mà cô thoát chết.

HuỳnhNhu nghe TrườngGiang nói càng khóc to hơn. TrườngGiang kinh hãi không hiểu nguyên cớ ra sao, run giọng hỏi:

— Tôi đã nói lời phật ý cô nương chẳng?

HuỳnhNhu đáp trong tiếng nức:

— HuỳnhNhu này còn sống đến hôm nay không phải chỉ nhờ linh dược, mà chính nhờ sự tận tình chăm sóc của ân nhân. Nghĩa ân đó sánh bằng trời bằng bể! Em khốn khổ vì nghĩ mãi không biết cách nào để đền đáp ơn sâu?

TrườngGiang vụt ngồi lại nơi ghé, mắt nhìn mắt nàng, nói giọng xúc động:

— Mấy hôm nàng nằm thoi thóp... Tôi đau xé tâm can. Nay sức khoẻ nàng đã dần dần bình phục, tôi tưởng chừng như chính mình vừa được hồi sinh.

Giọng chàng vừa đằm ấm vừa thiết tha. Nàng nghe với cõi lòng bồi hồi cảm xúc, ngồi bất động, đôi mắt ướt lệ.

Đêm ấy trời vô tình có trăng thật tròn đầy. Trăng xuyên qua màn trúc nơi cửa sổ, rọi vào chỗ hai người ánh kỳ quang vô cùng rực rỡ. Bấy giờ nét mặt kiêu mị của Huỳnh Như dưới ánh trăng càng diễm lệ yêu kiều khiến Trường Giang không tự chủ được nữa, gọi khẽ:

— HuỳnhNhư cô nương!

Nàng ngẩng mặt lên sau tiếng gọi thiết tha của chàng. Bốn mắt nhìn nhau, đôi tim cùng xuyên xao rung động... TrườngGiang nói qua hơi thở:

— HuỳnhNhư, tôi yêu nàng! Nếu nàng cũng đáp lại tình tôi, tôi xin lấy đất trời và trăng kia làm chứng. Trọn đời tôi chỉ yêu nàng mà thôi.

HuỳnhNhư lại khóc! Lần này nàng khóc thật sướt mướt và thật lâu. Những giọt lệ của hạnh phúc tuôn trào như thác đổ nguồn.

Một lúc sau nàng nín khóc, cho tay rút cây trâm cài trên tóc trao cho chàng, nói một giọng sắt son:

— Sinh mạng của HuỳnhNhư do chàng tái tạo. Từ đây thiếp thuộc về chàng. Cây trâm này ví như tấm thân của người con gái. Em xin trao cho chàng giữ, tựa như thân em đã giao cho người quân tử.

TrườngGiang cảm động nhận cây trâm, ngồi lặng một lúc mới cho tay vào túi lấy ra một cây bút lông cán vàng, có

khắc bốn chữ «Thần Đông Nam Quốc» đưa cho HuỳnhNhu và nói:

— Cây bút này tôi được vua ThuậnTông ban tặng trước ngày Thượng-hoàng NghệTông băng hà. Đói với tôi và gia đình tôi, nó là một bảo vật. Nay tôi xin giao lại bảo vật này cho nàng giữ, xem như sính lễ cầu hôn. Hoàn cảnh của nàng hiện giờ chắc không thể trở về nguyên quán. Tôi sẽ đưa nàng về tá túc nơi nghĩa phụ tôi ở Trần gia trang. Sau đó tôi về nhà trình lại với song thân câu chuyện của chúng ta.

Ngừng một lúc chàng tiếp:

— Phận làm trai nợ nước chưa trả, hai vai tôi còn nặng gánh sơn hà... Mong nàng chờ đợi ngày toàn dân tiêu diệt triều đình thói tha hiện hữu. Khi ấy đất nước thanh bình, dân ta có một đảng minh quân an dân trị quốc, thì cũng sẽ là ngày hai ta nên đôi chồng vợ.

HuỳnhNhu nước mắt lưng tròng, thở thê thê nguyên:

— Dù cho sông cạn đá mòn, tám trung trinh này quyết không thay đổi và đợi chờ ngày sum họp cùng chàng.

Đêm đó hai kẻ yêu nhau trút cạn nỗi lòng, mãi đến trắng khuya nhạt nhóa, sương mai giăng mắc mới thôi.

Ít hôm sau khi HuỳnhNhu đã đi đứng được, Trường Giang liền mua thêm ngựa đưa người yêu về tạm trú nơi trang viện của nghĩa phụ chàng là TiêuDao tráng sĩ Trần QuốcAnh ở Đà giang lộ (*Độc giả nên xem câu chuyện «Tình Nhà Nợ Nước» để hiểu rõ hơn về cuộc đời «hy sinh cho nhà hiến thân cho nước» của người nghĩa phụ tài hoa xuất chúng này*).

TrầnQuốcAnh sau khi nghe TrườngGiang tường thuật cuộc gặp gỡ với HuỳnhNhu và cũng biết cả hai đã đính ước thì vui vẻ lắm và đón nhận HuỳnhNhu như con dâu của mình.

TrườngGiang yên tâm giã từ nghĩa phụ. Bây giờ một mình một ngựa trở lại ThanhHóa chàng mới nhớ tới gia huynh.

Mấy hôm vì điên đảo lo cho sinh mạng của HuỳnhNhu, chàng đã quên nghĩ đến anh. Giờ nhớ tới gia huynh, lòng chàng nôn nóng như lên cơn sốt.

Chàng cho ngựa phi nước đại, đầu óc rối bời... Phần lo cho gia huynh không thoát khỏi vòng vây của quan binh Hồ, phần lo DươngTrangTấn cấp báo với song thân việc chàng biệt tích nửa tháng qua... Chắc mọi người đang lo lắng chờ đợi tin chàng?

Càng nghĩ TrườngGiang càng thấy ân hận và xấu hổ, tự trách mình đã sớm nghĩ đến tình yêu mà quên đạo hiếu và tình huynh đệ.

Cảm thấy tội lỗi quá nặng, chàng muốn mau về đến nhà DươngTrangTấn gặp lại anh để tạ tội, nên ruổi ngựa không ngừng, nhin đói nhin khát...

Về đến ngõ nhà DươngTrangTấn con tuấn mã kiệt sức muốn sụm. Còn chàng cũng không đủ sức rời yên ngựa, té lăn xuống đất!

Chàng vừa lồm cồm ngồi dậy, trong nhà có một người đàn bà chạy ra hơi hải kêu lên:

— Đệ nhị công tử! Trời ơi, công tử sao vậy? mấy hôm nay ông nhà tôi đi dò tìm công tử khắp nơi...

TrườngGiang không ngạc nhiên khi nghe tin DươngTrangTấn đi tìm mình. Chàng nói giọng ân hận:

— Tôi vì lo cho một người bị thương mà không kịp trở về đây ngay, để lo âu cho Dương bá bá và Dương bá mẫu, thật là có lỗi! Xin Dương bá mẫu rộng lòng thứ lỗi cho tôi.

Rồi chàng lo lắng hỏi:

— Chẳng hay huynh tưởng tôi đã trở về đây chưa?

Dương phu nhân đáp giọng ấp úng:

— Đại công tử hiện ở trong nhà... nhưng... Nhưng sức khỏe có vẻ không...

TrườngGiang thất sắc kêu lên:

— Anh tôi bị trọng thương?

Dương phu nhân thở ra:

— Thương thế trên người cũng không đến nỗi trầm trọng. Chỉ có điều thần trí đại công tử không được tỉnh táo. Tôi sợ...

TrườngGiang không chờ nghe nói tiếp, phóng nhanh vào nhà. Dương phu nhân chạy theo hướng dẫn chàng đến gian phòng dành riêng cho TrườngSơn.

Vào phòng, thấy gia huynh nằm trên giường, mình mẩy băng bó, sắc mặt hốc hác, đôi mắt nhắm nghiền, chàng xót xa lắm, chạy đến bên anh lay gọi.

TrườngSơn mở mắt ra nhìn TrườngGiang với vẻ ngờ ngác như không biết chàng là ai, rồi nhắm mắt lại, không đếm xỉa gì đến chàng ngồi một bên ghen ngào ứa lệ!

Dương phu nhân thấy thế bảo:

— Công tử nên ra ngoài dùng ít cơm cháo. Bệnh của đại công tử tuy trầm trọng, nhưng chắc cứu chữa được.

TrườngGiang uể oải đứng lên ra nhà khách, lòng rối bời không hiểu có gì anh mình không nhận ra mình?

Bỗng chàng kinh hoảng khi nghĩ rằng:

«Gia huynh vì quá lo cho chàng mà tâm tư giao động, mất trí».

Dương phu nhân dọn cơm ra song chàng không buồn ăn, mặc dù trong bụng đói cào!

Đến tối DươngTrangTấn trở về giữa lúc TrườngGiang đang ôm mặt rầu rĩ.

DươngTrangTấn vào nhà nhìn thấy TrườngGiang ngồi một mình ủ rũ nơi phòng khách, ông ta mừng rỡ reo lên như trẻ con:

— Chao ơi, nhị công tử đã về! Từ nay tôi không còn gì phải lo nữa! Nhị công tử biết không, mấy ngày qua ngày nào tôi cũng đi khắp nơi dò hỏi tin tức của công tử.

TrườngGiang đứng lên đón DươngTrangTấn với nét mặt xốn xang:

— Tôi thật mang trọng tội vì đã làm lo âu cho mọi người. Anh tôi cũng vì tôi mà...

Chàng nghẹn ngào không nói dứt câu. DươngTrangTấn nắm tay chàng kéo ngồi chung trên ghế trường kỷ với mình, ôn tồn nói:

— Công tử không trở về đây ngay được chắc có nguyên cớ. Tôi thông cảm lắm! Còn việc gia huynh công tử mắc tâm bệnh thì quả thật lạ lùng.

Ông tường thuật cho TrườngGiang nghe những gì xảy ra từ khi TrườngSơn trở về nhà ông. Ông nói:

— Tâm bệnh này một phần vì quá lo cho công tử, một phần vì mang ân với người mà không biết làm sao trả được. Nhất là từ khi biết tên người ấy do nơi chiếc khăn tay...

TrườngGiang nhíu mày hỏi:

— Chiếc khăn tay?

— Phải! Từ buổi gia huynh của công tử nhận ra chiếc khăn buộc vết thương nơi tay mình có thêu cái tên Thúy Uyên thì tâm thần chấn động, cả ngày ngớ ngẩn gọi mãi tên ấy.

TrườngGiang nghe DươngTrangTấn thuật sự tình, nét mặt tươi tỉnh nói:

— Chắc là anh ấy đã tương tư ân nhân của mình rồi! Chúng bệnh tương tư có thể trị! Chỉ cần giúp bệnh nhân thỏa mãn ước vọng của mình tất sẽ khỏi bệnh.

DươngTrangTấn cũng mừng rỡ nói:

— Tôi cũng nghĩ như công tử! Đại công tử mắc bệnh tương tư đó thôi và bệnh này tôi tin công tử sẽ tìm được phương cách chữa trị có hiệu quả.

— Tôi cũng hy vọng thế! Tối nay tôi sẽ biên toa thuốc an thần. Sáng ngày nhờ lão bá cho người ra tiệm hốt vài thang. Tôi tin sau khi dùng thuốc tâm thần anh tôi sẽ an định trở lại. Sau đó tôi sẽ dò tìm ân nhân của anh ấy. Như thế may ra căn bệnh ngớ ngẩn mất trí của anh sẽ được bình phục.

Cả hai ngồi hàn huyên một lúc. TrườngGiang thuật rõ lý do «vì vết thương trầm trọng của HuỳnhNhu khiến chàng không thể trở về ngay».

DươngTrangTấn nghe nói, gục gật đầu như hiểu tâm sự của chàng. Ông nói:

— Tôi biết lắm! Tôi không hề nghĩ công tử bị quân lính bắt.

Bên ngoài trời bỗng gầm gừ sấm sét... Phút chốc mưa rơi tầm tã. DươngTrangTấn buột miệng nói băng quơ:

— Trận mưa cuối năm gọi rửa tất cả những xui xẻo. Ngày mai sẽ là một ngày trời quang đãng!

* * *